

[Socialministeren]

hverken som politiker eller central myndighed skal dirigere alt for meget inden for. Det tror jeg heller ikke fru Aase Olesen vil, men når fru Aase Olesen mener, at jeg ved ikke at tage stilling til nogle af de meget konkrete spørgsmål, hun rejser, forholder befolkningens oplysninger, synes jeg ærlig talt, vi kommer ud i en diskussion, som ikke har så megen interesse.

Jeg vil gerne sige til hr. Taanquist, sludder, til hr. Tinning – det er nu ikke så nemt at kende forskel – at hr. Tinning må finde sig i, når vi taler handicappolitik, at de forskellige problemer – jeg ved ikke, om han er uenig, men jeg synes da selv, det er et godt princip – løses i den sektor, hvor de opstår. Derfor må det også være sådan, at de problemer for handicappede, der er i de andre sektorer, også skal løses dér. Det, man må bestræbe sig på, er selvfølgelig, at problemerne så også bliver løst. Jeg har givet udtryk for nogle synspunkter om det konkrete spørgsmål, hr. Tinning nævnte, men jeg mener, det er rigtigt at fastholde, at problemerne skal løses i den sektor, hvor de ligger, og det er faktisk af hensyn til de handicappede, det skal være sådan.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg kan ikke rigtig klare demagogien i dette her. Nu får også ministeren det til at fremstå, som om jeg skulle have påstået, at kommunerne ikke magter denne opgave. Der er vel få, der som jeg har påstået, at kommunerne var de rette til at løse disse opgaver. Jeg var i sin tid socialdemokratiets ordfører vedrørende udlægningsloven, og jeg har gentaget det mange gange. Senere har jeg gang på gang gentaget, at det altså også viste sig at være rigtigt, fordi både kommunerne og amtskommunerne løste opgaverne ganske glimrende.

Det, der er galt, er, at regeringens indgreb nu medfører, at kommunerne ikke længere har økonomi til at løse opgaverne på den måde, som de gerne selv vil.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg ser, at arbejdsministeren er blevet grebet af et kort anfald af manglende bevægel-

seslyst, og det synes jeg er et problem. Jeg er nemlig enig med socialministeren i, at problemerne selvfølgelig skal løses, hvor de opstår; derfor synes jeg også, arbejdsministeren skal komme op og fortælle os, hvornår høringsrunden over Svend Jensen-udvalgets betænkning er færdig. Jeg synes også, at arbejdsministeren skal komme op og fortælle os, om det virkelig er meningen, at der ikke skal ske noget som helst med det forslag, som har ligget og samlet støv siden september 1982, men som ministeren ikke kan læse, fordi det ikke har fået et stift omslag, før efter høringsrunden. Det mener jeg vi har krav på at få at vide, og jeg synes, jeg spurgte rimelig præcist og konkret.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt fysioterapien skal foregå med mobile fysioterapeuter i hjemmet, eller den skal foregå på hospitaler eller andre steder, synes jeg selvfølgelig, det er fint, at det er indenrigsministeren, der tager sig af den sag. Det eneste, jeg sagde, var, at socialministeren tog fejl, hvis hun troede, at ministeren var i gang, for der skete faktisk ikke noget. Jeg vil være tilfreds, hvis jeg må forstå socialministerens bemærkninger fra før på den måde, at socialministeren nu vil foreslå indenrigsministeren at lave et system, sådan at folk i hvert fald ikke af rent økonomiske grunde skal søge hen på et hospital, men at man animerer til at foretage den fysioterapeutiske behandling, der er mulig, hjemme, i hjemmet. Jeg er selvfølgelig ikke specielt interesseret i, at der står socialminister under sådan en løsning; jeg er interesseret i, at der kommer en løsning, og det hurtigt, og jeg sagde bare, at der altså ikke var sket noget som helst.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg må sige til socialministeren, at der ikke er nogen, der ønsker at åle eller håne nogen – slet ikke. Jeg synes bare, at man, når man skriver, at regeringen vil gøre et eller andet, godt kunne fortælle folketingsretten, i hvilken retning det går, det, man vil gøre, men det må vi jo så vente med at høre, til det kommer i socialudvalget. Ligeledes skal jeg så i al ydmyghed afvente, hvad det var, det gik på, når man skriver, at der har været betydelig stigning i antallet af beskyttede enkeltpladser.